

KOSKA OON TÄSSÄ HYVÄ - - - Ava havahtui rapinaan, joka kuului ulko-oven juurelta. Sen täytyy vain olla jokin eksynyt pieneläin, hän ajatteli. Mutta rapina jatkui jatkumistaan ja voimistui hetki hetkeltä. Ava kurtisti kulmiaan. Kylläpä oli sinnikäs otus! Ehkä se oli nälkäinen ja yritti tunkeutua taloon muonan toivossa. Ei olisi ensimmäinen kerta kun joku myyrä yrittää kaivaa tiensä meidän taloon... Ava yritti keskittyä tulitikkuongelmaansa, mutta jatkuva ja voimistuva rapina häiritsi häntä. Mikään pieneläin ei jaksaisi yrittää noin sinnikkäästi. Jos oven takana olisi ollut isä, hän olisi kyllä jyskyttänyt ovea voimakkaasti. Ava muuttui levottomaksi. Hän kierteli ympäri taloa epätietoisena. Kunpa isä olisi jo tullut kotiin! Ulkona tuuli tosin ujelsi kovaa. Välistä se tunkeutui seinähirsien välistä ja ujelsi ja kolisutti ikkunaluukkuja. Luukkujen kolke kaikui hämärässä tuvassa aavemaisena rapinan yhä jatkuessa. Ava käpertyi joutsenen vierelle ja yritti niellä pelkonsa. Ei kesäisissä ukkosmyrskyissä ole mitään pelättävää. Eihän? Rapina lakkasi. Avan sydän hakkasi. Ukkosen jyrinä kaikui etäisenä kumuna. Silloin tällöin ikkunaluukkujen takana välähti salama. Ava piteli joutsenta sylissään hikisin käsin. Rapina jatkui yhä. Se kaikui moninkertaisena kaikkialla ovea tukevan seinän likellä. Minuutit matelivat kuin syvyyden hirviön pitkät lonkerot saaliin yllä; rapina voimistui, se muuttui kolinaksi, iskut hakkasivat seinää kohtalon kelloina; Avan sydän löi kuin se olisi tiennyt, että eli viimeistä päivää. Avan näkökenttä sumeni. Hän hapuili vapisevin käsin puumiekkansa, mutta hänen otteensa kirposi siitä. Pois, pois, pois täältä, sydän hakkasi. Ava ajatteli, ettei kestä. Hän rukoili kaikkia tuntemiaan jumalia. Kuin vastauksena rukoukseen oivalluksen jääkylmä terä sivalsi lapsen lävitse. Sudet. Sudet, ne olivat talon ulkopuolella ja pyrkivät sisään. Hetkenä minä hyvänsä oven laho salpa antaisi periksi. Varjot häällyivät Avan ympärillä epäselkeinä, aavemaisina. Hahmot erkanivat ja sulautuivat toisiinsa uudelleen. Äänet sekoittuivat yhdeksi raskaaksi puuroksi. Ava tunsipa sipaisun ranteessaan. Pakene, ääni sanoi, pakene kun vielä voit. Joutsen seiso keskellä makuuhuoneen lattiaa valkeana, jumalallisena ja voimakkaana. Se näytti paljon suuremmalta kuin ennen. Sen lämpimän ruskeat silmät eivät kertoneet lamauttavasta pelosta vaan pakollisesta kohtaloon alistumisesta. Kaiken rytinän, pölyn ja murtuvan seinän aiheuttaman ryskeen keskeltä helähti yksi ääni kirkkaana ylitse muiden. Ava istui lattialla polvillaan ja kuunteli. "Tule, lähdetään", joutsen sanoi lempeällä äänellä. Se pökkäsi nokallaan ikkunaluukut auki. Sade ryöppysi sisään valtavalla voimalla. Ukkonen jylisi. Kun susien valtavat hahmot valloittivat tuvan, Ava kirkaisi. Hänet valtasi eläimellinen kauhu. Pakene kun vielä voit. Ava hyppäsi ikkunasta ja pudottautui nokkospuskaan. Hän juoksi, juoksi ja juoksi. Puut hänen ympärillään olivat yhtä vihreää sumuista massaa. Askelet olivat yhä epävarmempia ja huterampia. Äkkiä maailma keikahti ympäri. Viikkojen uupumus rysähti tytön niskaan yhtenä valtavana tiiliskivenä. Pakene. Pakene kun vielä voit. Sanat kaikuivat Avan päässä, sivalsivat kuin ruoska. Hänen oli pakko, pakko jaksaa vielä vähän. Ainoa ajatus lapsen päässä oli: Pakene. Ava makasi vatsallaan mutaisessa maassa ja nieleksi. Jossain kaukana murahti ukkonen ja sudet ulvoivat. Yksi kerrallaan kaikki äänet haipuivat pois. Pelko laukesi suolaisina kyynelienä maahan. Sudet olivat tuhonneet kodin. Isä palaisi, löytäisi pelkät rauniot ja murtuisi. Ava uskoi, ettei enää näkisi isäänsä. Pakene, pakene kun vielä voit. Pakene. Sadepisarat kasvoilla, vedestä raskas yöpaita ja vatsan alle puristunut puinen miekka tuntuivat lohduttavan lämpöisiltä, suorastaan suloisilta, kun hämärä laski Avan maailman ylle. Pakene... Se oli lapsen viimeinen ajatus, ennen kuin hän vaipui unohdukseen.